

i Stedet for 20,000 Kr. Vi gøre det af flere Grunde. Det viser sig nemlig, at Gymnastikernes Antal er stærkt voksende. I 1894, da den første Bevilling paa 12,000 Kr. til Gymnastik blev given, var der 7,700 Gymnastikere, fordelte i 350 Kredse. Nu er der derimod 17,000 Gymnastikere, fordelte i 689 Kredse, og dertil foreslaas 20,000 Kr. Det vil af disse Tal ses, at Tallet paa Gymnastikerne er vokset i stærkere Grad, end Statsunderstøttelserne til dem ere voksende. Da vi nu sikkert alle anse Gymnastik for at være overordentlig sund, nyttig og gavnlig for vor Ungdom, forekommer det mig, at det vilde være heldigt at tage noget fra Bevillingen til Skydningen og yde noget mere til Bevillingen til Gymnastik.

Man maa ogsaa, synes jeg, blive lidt betænkelig ved at yde disse Bevillinger til Skytteforeningernes Skydning, naar man ser paa den militaristiske Aand, der mere og mere breder sig omkring i vore Skytteforeninger. Den Aand er bleven næret og maaske til Dels skabt ved den foregaaende Krigsministers stærke Agitation rundt omkring i Skytteforeningerne, en Virksomhed, som mange — heldigvis — af Skytteforeningerne ikke synes om. Men man kan alligevel ikke nægte, at denne Virksomhed har baaret sine Frugter, saaledes at Skytteforeningernes Ledelse mere og mere gaar i militaristisk Retning. Jeg siger: *heldigvis* er der Skytteforeninger, som tage Afstand derfra.

Jeg skal som et smukt og godt Eksempel nævne Skytteforeningen i Vester Brønderslev, der var stærkt imod, at denne militaristiske Aand skulde brede sig mellem Skytterne, og stærkt imod den forrige Krigsministers Virksomhed i denne Retning. Den vedtog derfor paa en Generalforsamling i Foraaret 1905 følgende Resolution, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Den lyder saaledes: „Generalforsamlingen udtaler sin Misbilligelse af de Bestræbelser, der udøves fra de danske Skytteforeningers Ledelses Side for at militarisere Skyttekredse. Generalforsamlingen tager absolut Afstand fra saadanne Bestræbelser, idet den betragter Skydning som Sport og Skytteforeningerne som Hæren aldeles uvedkommende“.

Det forekommer mig, at det er en sund og rigtig Udtalelse, denne, at Skytteforeningerne ere noget for sig, ikke noget, som skal hænge sammen med vor Hær, og at den militære Aand, der gælder i vor Hær, ikke skal ind i vore Skytteforenin-

ger. Jeg finder, det var et Ord i rette Tid, da denne Skyttekreds af Vendelboere protesterede mod, at den militære Aand skulde ind i Kredsen. Men det gik ikke ustraffet hen for denne Skyttekreds, at den vovede sig til at sige Sandheden, det fik den bagefter at føle. Det varede ikke længe, før denne Skyttekreds fik tilsendt følgende Skrivelse fra de danske Skytteforeningers Overbestyrelse, en Skrivelse, jeg ogsaa med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Det hedder: „Efter Modtagelse af Foreningens Skrivelse af 14. f. M. med den deri indeholdte Oplysning om Forholdene i Brønderslev Skyttekreds opfordres Foreningen“ — det er nemlig Hjørring Amts Skyttekreds, det er rettet til — „til at udelukke Kredsen fra Andel i Statstilskuddet og Forbindelse i det hele med de danske Skytteforeninger, indtil den omhandlede Generalforsamlingsbeslutning tilbagekaldes af Kredsen ved en ny Generalforsamling, der udtrykkelig anerkender det i Vedtægten for Fællesledelsen af Skytteforeningerne i Danmark § 1 angivne Formaal.“

Et Eksempel af nævnte Vedtægt vedlægges.

Paa Overbestyrelsens Vegne

Andreas Bentsen.“

Denne Skyttekreds fik altsaa at føle, at den var optraadt selvstændig, at den havde nedlagt Protest mod den militære Aand, som Krigsminister Madsen vilde have ind i vore Skytteforeninger. Den er saaledes nu udelukket af det gode Selskab, kan ikke længere faa Del i Statstilskuddet, bliver ikke længere indbudt til Fællesskydninger, Konkurrencer osv., som afholdes omkring i Amtskredse. Den er altsaa i det hele sat udenfor. Nu vil jeg gerne tillade mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, om det, naar vi fra Statens Side bevilge saa store og stærkt stigende Tilskud til Skytteforeningerne, da er Meningen, at man har Ret til at udelukke enkelte Skyttekredse, fordi de tillade sig at sige, hvad de mene og føle om denne Sag. Skal det virkelig være tilladt? For hvis en saadan Fremgangsmaade kan praktiseres, bør vi her i Rigsdagen, forekommer det mig, tage under nøje Overvejelse, om vi ikke bør gaa til at nægte ethvert som helst Tilskud til Skytteforeningerne til deres Skydning og i Stedet for gaa over til at støtte Gymnastikken. Det, at man vil benytte Statstilskuddet til at øve Tvang mod Skyttekredse, der ikke dele den Opfattelse, som man maaske paa de højeste Steder har